

Hloubkový průzkum

Jsem pořád tak naivní... Myslela jsem si, že potom půjdeme třeba někam na oběd. A že Karlovi třeba i řeknu, co jsem zjistila o našich, vždyť je to přece jenom pořád jeden z nejbližších lidí, co mám. Zajímalo by mě i to, jestli by pak říkal, že to všechno dávno věděl nebo tušil, ale že mi to nechtěl říkat. To by mě tedy moc zajímalo, tyhle řečičky, tohle jeho věčné machrování, které po něm bohužel zdědila i Týna.

Mám jediné dítě, a stejně ho vůbec nezajímá, že se dneska jeho rodiče rozvádějí. Šla jsem tam klidná, říkala jsem si, že je všechno domluveno předem, navíc mám Pavla, tak není důvod se chovat jako typická ženská, co se rozvádí, být ukřivděná a nenávistná.

Ať si tě pamatuje klidnou a usměvavou, říkala jsem si ještě v metru. Ať má potom s čím srovnávat a čeho litovat. Nebudu na něj přece někde na chodbě křičet, že lepší ženskou už stejně nenajde. Ať si na to přijde sám tím svým hloubkovým průzkumem, prasák jeden.

Ale stejně se nás tam ta paní, i když všechno

bylo už předjednáno, začala vyptávat, asi to tak musí udělat. Já jsem tím byla zaskočená, vyděšená, odpovídala jsem jenom krátce a nejistě. Zato Karel jako by chtěl napravit ten špatný dojem, který jsem asi podle něj udělala, a jako by chtěl pojistit to, aby nás rozvedli hned, začal vyjmenovávat všechny moje nectnosti.

Jak jsem byla fixovaná na rodiče. Jak jsem byla rozmazlený jedináček, který na rozdíl od něj vždycky od rodičů dostal všechno, co chtěl. Jak jsem se ho před rodiči nikdy nezastala. Jak jím mí rodiče evidentně pohrdali. Jak jsem se na druhé dítě už necítila. Jak jsem vařila špatně a nerada. Jak jsem byla chladná v posteli...

Takhle to řekl: Chladná v posteli! Počkej, teď si užiješ, neudržela jsem se a šlehla po něm pohledem, pořádně žhavý sex, teď ti nastanou pořádně horké chvílky. Ty budeš stárnout, a jakmile nebudeš platit, tak se na tebe nějaká mladá holka vykašle. A všechno ti to přeju, milánku, jen si užij dosyta...

Ta paní se mě zeptala, jestli k tomu chci něco říct. A já jsem jenom zavrtěla hlavou a řekla, že jestli to není nutné, tak ne. Ona řekla klidným hlasem, že nutné to rozhodně není. Ještě se chvíli decentně přehrabovala v naší složce – náš společný život byl taková tenká složka –, načež řekla, že je to tedy všechno.

Byli jsme rozvedení. Ještě jsme šli spolu, tedy spíš vedle sebe, po chodbě a ze schodů, ale nic

jsme neříkali. A když jsme vyšli před budovu, tak jsem rozhodně neměla chuť navrhovat nějaký společný oběd. A Karla to evidentně ani nenapadlo.

„Tak já jdu, mám auto tamhle vzadu, za chvíli už mám radu,“ zamrmlal nejistě a odkráčel.

Vlezla jsem do metra a musela jsem se moc držet, abych nezačala brečet. A musela jsem se taky soustředit, abych jela do Dejvic, a ne na Vinohrady. Nový byt, nový stav: rozvedená, všechno to na mě děsivě zívalo a vtahovalo mě to do sebe, aniž jsem měla sílu se tomu bránit.

Ale aspoň ten byt je hezký a nový. A Karel v něm nikdy nebyl a nebude, to je taky podstatné. S tím bytem nemá už nic společného. Jsem zvědavá, jestli tam za mnou někdy zajde aspoň Týna... Jestli i ona mě nakonec z něčeho neobviní, jestli mi nakonec nevysvětlí, že táta, jako Karel, se se mnou musel rozvést. Že se mu nediví, že by se se mnou, kdyby byla chlap, rozvedla taky, pokud by si mě vůbec kdy vzala. Přitom život nás všech, naší rodiny, naprosto zničila nějaká jeho kurvička, která ho za pár let, možná jenom za pár měsíců opustí! A já jsem to byla, ne on, kdo se o Týnu pořádně staral, ale stejně ty jeho geny, to nešlo přebít, vždyť co z ní vyrostlo... Takhle jsem si tedy rozhodně svou holčičku nepředstavovala. Ani se mámě neozve, vůbec mě nepotřebuje, nevděčnice jedna.

Cestou od metra už jsem se neudržela a začala

jsem brečet. Vypadala jsem asi děsivě, několik lidí se po mně dívalo, asi přemýšleli, jestli mi mají nějak pomoci, jestli jsem neztratila peníze nebo klíče nebo bůhvíco jiného. Přidala jsem raději do kroku, a tak jsem došla nejprve ke dveřím našeho domu a pak i ke dveřím svého nového bytu v pořádku a bez cizí pomoci.

A zase jsem seděla sama v obýváku, a přitom byl den, byla doba, kdy jsou normální lidi v práci. A já kdybych byla v práci, tak bych tady takhle neseděla. Byl to sice nový byt, nový obývací, nová sedačka, ale stará situace. Ještě mi tedy zbývalo najít si novou práci. To byl další bod mé velké životní změny, po které jsem vlastně celkově nijak netoužila. Byla jsem k ní donucena okolnostmi. No jistě, kdyby se nestalo to všechno, co se stalo, tak bych dneska byla pořád s Karlem ve Vršovicích.

Vzpomněla jsem si na dobu, kdy začaly mobility. Karel ho samozřejmě hned měl taky, protože byl přece byznysmen, a ten ho mít prostě musel. Když jsme byli o víkendu doma, pořád mu to pípalo a já jsem říkala Týně, ať mi ukáže, jak se to otvírá, že se na to chci podívat. Ale ona řekla, že ne, že to se přece nedělá. Byla mnou úplně zhnusená.

Přitom já věděla, že to nejsou žádné pracovní zprávy, že to je určitě nějaká mladá kurvička. Kdyby mi to tehdy Týna ukázala a já na to přišla a Karlovi udělala dusno hned v začátku,

možná by se to všechno pak nestalo. Možná bychom dneska opravdu byli ještě spolu ve Vršovcích... I když k nějaké nevěře a nejruznějším postelovým eskapádám člověk mobil nepotřebuje – to jsem ostatně zjistila dostatečně jasně díky tomu, co jsem se dozvěděla o našich.

Vyndala jsem z kabelky mobil a napsala Pavlovi, jestli večer nechce přijít. Bylo mi totiž smutno a nechtěla jsem být už dál sama, když je tady on. A taky jsem si chtěla dokázat, že nejsem „chladná v posteli“, protože to přece nebyla vůbec žádná pravda...

Ale když jsme potom večer byli v mojí posteli, musela jsem pořád taky myslet na naše a představovala jsem si, co by v tu chvíli dělala máma. Jak divoká by byla a co všechno by ještě nechtěla. Já chtěla být něco mezi „chladnou v posteli“ a mojí mámou. To první mě naštvalo a to druhé mě zas děsilo.

Dobry nápad

Už jsem se začala poptávat a taky hledat, kam bych mohla případně nastoupit. Ale nechtěla jsem nic uspěchat, nechtěla jsem jít jen tak někam. Šlo o to, aby to tam mělo nějakou úroveň, hlavně doktor, a aby tam byly prima holky.

Mohla jsem ještě čekat, nicméně jsem nechtěla všechny peníze prošťustrovat, taky jich už nezbyly zrovna hromady. Na druhou stranu jsem se nemusela ničeho bát i proto, že tu byl Pavel, a ten rozhodně nebyl chudý ani neschopný peníze vydělat.

A tak jsem jedno dopoledne, kdy jsem neměla co dělat a měla jsem odvalu a sílu, zavolala... Zvedl to strejda Zdeněk a byl opět zaskočený, to jsem poznala, asi ještě víc než tehdy, protože si myslel, že už to odeznělo, když jsem se takovou dobu neozvala. Ptala jsem se, jak se jim vede, a on něco mumlal, a tak už jsem to nevydržela a řekla:

„Strejdo, už vím všechno...“

Chvilu ticha.

„Chtěla bych se s vámi sejít...“

Zase ticho a potom přidušeně odříkával:

„Helenko, Hana jde do nemocnice, nic zásadního, jenom takový malý zákrok, a já pojedu v sobotu na chatu, je tam už třeba posekat zahradu a další věci. Nechceš se tam tedy za mnou stavit, mělas to tam vždycky ráda...“

To byl dobrý nápad, to jsem musela uznat, i když jsem si samozřejmě všimla, že se jedná o úhybný manévr. Že to Zdeněk říká rychle, aby to Hana, která asi byla v nějaké jiné místnosti, neslyšela. A aby to neslyšela ani v sobotu. Ona bude v nemocnici, my na chatě...

Odjížděla jsem tam s tím, co mi o sobě říkával

táta. Nikdy jsem to neověřovala, i když mě to někdy napadlo. Můj praděda byl prý majitel pohřebního ústavu v Třeboni. Toho už jsem nezažila. Jenom si pamatuju, že mi děda ukazoval nějaký vystřižený článek, co o něm byl v *Jihočeské pravdě* nebo jak se tenkrát ty noviny jmenovaly. Psali tam o něm, že prý byl v nějaké hospodě, vypil patnáct piv, pak mu hostinský řekl, že už zavírají, tak si poručil dalších patnáct piv na parapet před hospodu, vypil je a odešel. Údajně to byl vysoký chlap, ten můj praděda.

Děda se pak přizemnil do Kaplice. Moje babička byla jedináček a žila jenom s matkou, protože můj druhý praděda, on byl truhlář ve Vídni, dostal hned první rok války někde dole v Itálii „Bauchschuss“, prostě zemřel na průstřel břicha. A tak prababička dostala jako válečná vdova trafikku. Děda o ní nikdy nemluvil dobře, pro něj to byla jenom „baba“, ostatně to pak i samotná babička.

Zažila jsem je už na konci života a to spolu měli velmi zvláštní vztah. Nakupovali, ale pak si nákup rozpočítávali do posledního pětníku. Děda mi vždycky dopřál všechno, co jsem chtěla, ale babička naopak nikdy nic. Nevím, jestli to bylo tím, že vyrostla bez táty, nebo tím, že byla potom tak nemocná, měla cukrovku... Často jsem musela i vydrbat klíčem nebo nožíkem cenovku z toho, co mi děda koupil, aby babička nevěděla, kolik to stálo.

Možná že v tom byly i nějaké jiné ženské. Ani bych se vlastně nedivila. Děda byl fešák, a hlavně se pak stal ředitelem krumlovské spořitelny. Samozřejmě to bylo proto, že bylo po válce a on se dal ke komunistům. Tak měl nad babičkou, která měla naspořeno a pořád dál byla škludlivá, najednou navrch. Už nebyl chudým klukem z rodiny toho ochlasty, co málem zkrachoval i na něčem tak jistém, jako jsou pohřby.

Děda byl ale opravdu až příliš hodný. Třeba mi říkal, že jednou za ním přišel Miloš Kopecký, že by chtěl půjčit, protože si tam chtěl koupit nějakou chatu nebo mlýn či co. Ale děda mu nepůjčil, protože ho považoval za hochštaplera. A děda to vyprávěl proto, že byl hrdý, že mu nenaletěl, že ho dokázal odmítnout. Ale hlavně to vyprávěl proto, že se potřeboval srovnat s tím, že někomu nevyhověl, protože mu to nebylo vlastní, byl z toho nesvůj. To mi dochází až dneska, tehdy jsem si to pochopitelně neuvědomovala.

A stejně tak moc hodný byl asi na tátu, zatímco babička se o něj pořád bála, protože to byl taky jedináček. A když táta vylétl z hnízda a šel studovat do Brna, tak místo studia spíš propadl studentskému životu, což mělo za následek, že z té strojárny, kam se bůhvíproč hnál, možná proto, že tam šel jeho kamarád Milan, vyletěl. Každopádně za rok byli oba zpátky doma. Ale ne nadlouho. Protože tehdy to nebylo jen tak,

skončit s vysokou, jelikož pro kluky to znamenalo samozřejmě dva roky vojny.

Dneska si myslím, že děda se určitě snažil zařídit, navíc ze své pozice, aby táta dostal modrou knížku. Ale to asi nevyšlo, takže táta dostal povolávací rozkaz do Martina. Tehdy měl odjet vlakem nejdřív do Budějovic a pak na Slovensko. A s tím Milanem, který měl nastoupit až o čtvrt roku později, celý týden hrozně pili. Nicméně ráno táta na nádraží u vlaku byl, ale v poslední chvíli si to z nějakého důvodu rozmyslel a nenastoupil. Jenom zůstal stát na nástupišti a mával tomu vlaku.

Jako by nemohl odjet i proto, že Milan se s ním nepřišel rozloučit, jak slíbil. Ale vtom právě Milan, který samozřejmě zaspal, přiběhl, pod bundou měl ještě pyžamo. Nejdřív byl celý uřícený a udýchaný a taky zklamaný, jelikož viděl, že vlak už mizí z nádraží, ale pak se rozhlédl a uviděl tátu a šťastně se rozesmál. A tak to setkání šli hned zas oslavit. Nakonec musel děda svého nezdárného synka naložit do auta a odvézt do Martina sám.

Až druhý rok se asi dědovi povedlo, že tátu převeleli do Budějovic. Nevím jistě, že to zařídil on, možná to tak bylo normální, ale myslím, že se určitě o něco takového snažil. A když se potom táta vrátil z vojny domů, řekl, že chce zkusit jít dělat medicínu. A i když mu rodiče asi už tak nedůvěřovali, přesto byli rádi, protože

chtěli pochopitelně pro svého syna to nejlepší, a tak řekli, ať to samozřejmě zkusí. A tam, hned u přijímaček, se seznámil s mámou, protože ona byla z Budějovic, a tak jeli zpátky vlakem spolu. A oba je naštěstí vzali, jak to tak v romantických filmech bývá.

A hlavně máma asi byla ráda, protože bydlela s rodiči a bratrem v maličkém bytečku v jednom z prvních paneláků v Budějovicích. A to především proto, že jim zbourali dům s velkou zahradou na Lidické, dříve Linecké, ulici hned naproti pivovaru. To všechno kvůli tomu, aby tam mohli vystavět další paneláky. A můj druhý děda byl prý tak tvrdohlavý, že řekl, že on prostě chce zůstat na Linecké, a tak namísto většího bytu vzal ten maličký. Stejně tam neměli moc co dát. O všechno přišli. Moje babička tam prý měla asi dvanáct holek – tak se vypracovala z obyčejné švadleny. Měla krejčovský salon, ale ne nadlouho. Tolik úsilí to muselo stát, navíc děda se v tom domě zas narodil, a nakonec skončili oba v Pramenu, babička jako prodavačka a děda jako řidič.

Babička vypravovala, že moc nechybělo a byla by skončila v Rakousku, protože se narodila ve Velenicích. Měli peněženku s dvěma kapsami, jednu na koruny, druhou na šilinky, a na jahody, tedy na borůvky, chodívali do Rakouska. Ale když vznikla republika, praděda se přestěhoval z Gmündu na to předměstíčko s názvem

České Velenice, protože byl Čech. A na začátku války zas vznikly ty rakouské Sudety. A tak nakonec „stekli“ od hranic až do Budějovic.